

LIBRIS

ZECHARIA SITCHIN

Autorul bestseller-ului *A douăsprezecea planetă*

CARTEA pierdută a lui ENKI

*Amintirile și profețiile
unui zeu de pe altă planetă*

LIVINGSTONE

ZECHARIA SITCHIN

Cartea pierdută a lui Enki

*Amintirile și profețiile
unui zeu de pe altă planetă*

Traducere de Ianina Marinescu

LIVINGSTONE

București – 2016

CUPRINS

<i>Introducere</i>	5
<i>Atestare</i>	15
Vorbele Atotputernicului Enki	21
Prima tăbliță	23
A doua tăbliță	43
A treia tăbliță	61
A patra tăbliță	79
A cincea tăbliță	97
A șasea tăbliță	115
A șaptea tăbliță	133
A opta tăbliță	151
A noua tăbliță	169
A zecea tăbliță	189
A unsprezecea tăbliță	209
A douăsprezecea tăbliță	229
A treisprezecea tăbliță	249
A paisprezecea tăbliță	269
<i>Glosar</i>	273

VORBELE ATOTPUTERNICULUI ENKI

PRIMA TĂBLIȚĂ

Vorbele atotputernicului Enki, prim născut al lui Anu, ce pe Nibiru domnește.

Cu sufletul încărcat mă tângui; o jale amară inima îmi umple.

Ce lovite pământurile sunt, cu oamenii lor în bătaia Vântului

Răului lăsați, cu grajdurile abandonate, cu stânele pustiite.

Ce lovite sunt cetățile, cu oamenii în grămezi de cadavre, de

Vântul Răului răvășiți.

Ce lovite sunt câmpiile, cu florile ofilite, de Vântul Răului atinse.

Ce lovite sunt râurile, de viață lipsite, cu apele lor pure și
sclipitoare în otravă prefăcute.

De oamenii săi negri Sumer pustiu este, pierită viața îi este;

De vitele și oile sale Sumer pustiu este, de zumzetul mulsului de
lapte golit.

În mărețele sale cetăți numai vântul urlând se mai aude; numai a
moarte miroase.

Templele, ale căror căpetenii la ceruri s-au înălțat, de zeii lor
abandonate sunt.

Să stăpânească și să domnească nimeni nu mai e; sceptrul și tiara
au dispărut.

Pe malurile celor două mari râuri, cândva de verdeață debordând
și de viață dătătoare, doar buruieni acum cresc.

Gata cu negoțul, nimeni drumurile nu mai bate;
înfloritorul Sumer ca un pustiu părăsit este.

Pământurile acestea, casă a zeilor și
oamenilor, lovite sunt!

Căci asupra acestor pământuri
dezastru se abătu, un
dezastru omului
necunoscut.

Un dezastru nemaivăzut și căruia Omenirea să-i țină piept nu putu.
De la vest la est, frăiele acestor pământuri o mână a terorii le înhățase.

În cetățile lor, zeii la fel de neajutorați ca oamenii erau!

Un Vânt al Răului, o furtună născută la mari depărtări, un Mare Dezastru drum își croi.

Un vânt al morții, născut în vest, către est drum își croi, soarta calea mânăndu-i.

O furtună precum potopul devoratoare, cu vânturi, nu cu ape distrugând; cu aer otrăvit, nu cu valuri gigantice copleșind.

Din soartă născută, nu din destin; zeii cei mari, în Sfatul lor, Mare Dezastru provocară.

Permis de Enlil și Ninharsag, doar eu împotriva am implorat.

Zi și noapte, întru acceptarea celor de ceruri hotărâte am insistat, dar în zadar!

Ninurta, fiul războinic al lui Enlil, și Nergal, propriul meu fiu, armele otrăviră și dezastrul dezlănțuiră.

Că Vântul Răului după încheștare va veni, nu știam! În agonie ei acum se tânguie.

Că acea furtună a morții, în vest născută, spre est o va porni, cine să prevadă putea!!!! Zeii se jeluiesc.

În cetățile lor sacre, zeilor a crede nu le venea, pe când Vântul Răului tot înspre Sumer înainta.

Unul după altul, zeii din cetățile lor fugiră, templele vântului abandonându-le.

În Eridu, cetatea mea, nimic n-am putut face ca apropierea norului otrăvit să opresc.

Fugiți în stepa deschisă! pe oameni i-am îndemnat; și împreună cu Ninki, a mea soață, cetatea am părăsit.

La Nippur, cetatea sa, loc al Legăturii Cer-Pământ, Enlil, pentru a-l opri, nimic să facă nu putu.

Vântul Răului către Nippur grăbea. În carul lor celest, Enlil și soața sa degrabă plecară.

La Ur, cetatea de scaun a Sumerului, Nannar tatălui său Enlil ajutorul îi ceru;

În templul ce către ceruri în șapte trepte se înalță, Nannar să se lase la mâna sortii refuză.

Tată care m-ai născut, mare zeu ce domnia în Ur mi-ai încredințat,
Vântul Răului oprește! Nannar se rugă.

Mare zeu ce soarta hotărăști, întru slava ta, Ur și oamenii săi absolvă!
Nannar continuă.

Enlil, fiului său Nannar, îi răspunse: Nobile fiu, conducerea minunatei cetăți Ur ți s-a încredințat; domnie eternă nu ți s-a încredințat.

Pe soața ta Ninagal o ia și împreună din cetate fugiți! Nici chiar eu ce soarta hotărăsc, destinul nu îl pot forța!

Așa Enlil, fratele meu, vorbi; vai, vai, nu destin era!

Un dezastru, cum de la potop mai mare nu se văzuse, asupra zeilor și Pământenilor lovi; vai, nu destin era!

Marele Potop a se întâmpla menit fusese; Marele Dezastru, cu furtuna sa de moarte aducătoare, nu.

Ci o strâmbă juruință îl cauzase, o hotărâre a Sfatului; cu Armele Terorii creat.

Căci prin hotărâre, nu destin, armele otrăvite se dezlănțuiră; și intenționat soarta se abătu.

Împotriva lui Marduk, primul meu născut, cei doi fii distrugerea își îndreptară, cu inimi de răzbunare pline.

Nu lui Marduk moștenirea i se cuvine! Primul născut al lui Enlil strigă.

Am să mă lupt cu el cu arma, Ninurta spuse.

Armata de oameni a adunat, ca Babilon drept Buricul Pământului să-l proclame! Nergal, fratele lui Marduk, strigă și el.

În Sfatul marilor zei cuvinte veninoase se răspândiră.

Zi și noapte împotriva m-am ridicat; pacea am susținut, graba condamnând.

E a doua oară când oamenii imaginea-i celestă i-au slăvit; de ce această opoziție să continue? pledându-i cauza am întrebat.

Cercetate toate puțințele sunt? Vremea erei celeste a lui Marduk nu este? încă o dată am întrebat.

Ningišzidda, propriul meu fiu, de alte semne din ceruri vorbi. Inima lui, nedreptatea lui Marduk față de el, s-o ierte nu putea, știam.

Nannar, lui Enlil pe Pământ născut, la fel de intransigent se arătă.

Marduk lăcaș propriu din cetatea mea din nord și-a făcut, îmi zise.

Ișkur, fiul cel mic al lui Enlil, pedeapsă ceru; oamenii de pe pământurile mele să-l urmeze în destrăbălare i-a făcut, spuse.

Utu, fiu al lui Nannar, către Nabu, fiul lui Marduk mânia-și îndreptă:

Locul Carelor Celeste să cucerească el a încercat!

Inanna, geamăna lui Utu, cea mai furioasă dintre toți era, pentru uciderea iubitului ei Dumuzi pedepsirea lui Marduk cerând.

Ninharsag, mamă a zeilor și a oamenilor, privirea își feri. De ce Marduk aici nu este?, atât rosti.

Gibil, propriul meu fiu, încruntat răspunse: toate tratatele Marduk le-a încălcat; după semnele cerurilor, el stăpânitor suprem se proclamă.

Numai cu arme Marduk va fi oprit! Ninurta, primul născut al lui Enlil, strigă.

Utu de protejarea Locului Carelor Celeste îngrijorat era; în mâna lui Marduk nu trebuie să cadă, spuse.

Nergal, stăpân al Ținutului de Jos, cu ferocitate cerea: Armele Terorii, armele din bătrâni să fie folosite, de pe fața Pământului să-l ștergem!

La propriu-mi fiu cu neîncredere privii: întocmai împotriva propriului frate oprit este ca armele terorii să fie întoarse!

În loc de consimțire, tăcerea se lăsă.

În cea tăcere, Enlil gura deschise: Pedeapsă trebuie; ca păsări fără aripi nelegiuții să ajungă, căci Marduk și Nabu de moștenirea noastră ne lipsesc; de Locul Carelor Celeste și noi să-i lipsim!

Fie ca acele locuri întru uitare pârjolate să fie! Ninurta strigă; fie ca eu acela ce le pârjolește să fiu!

Înflăcărat, Nergal în picioare se ridică și strigă: fie ca cetățile nelegiuților dărâmate să fie.

Fie ca eu să fiu cel ce una cu pământul le face și Anihilatorul al meu nume de-acum să fie!

La Pământeni, de noi creați, răul să nu ajungă; cei drekți nu trebuie alături de păcătoși să piară, am tunat.

Ninharsag, cea care creației mi-a ajutat, de acord se arată: chestiunea numai între zei să se rezolve; la oameni răul să n-ajungă.

Anu, din locul său celest, mult lua aminte la discuții.

Anu, cel ce soarta hotărăște, din locul său celest lăsa ca vocea auzită să-i fie:

Fie ca Armele Terorii de astă dată să se folosească, fie ca locul rache-
telor ras de pe fața Pământului să fie, fie ca oamenii cruțați să
fie.

Fie ca Ninurta Pârjolitorul să fie, fie ca Nergal Anihilatorul să fie!
Așa Enlil la cunoștință ne aduse.

Acestora, un secret al zeilor le voi dezvălui; locul unde armele terorii
sunt ascunse acestora le voi destăinui.

Pe cei doi fii, al meu unul, al său unul, în a sa încăpere de taină Enlil
îi convocă. Trecând pe lângă mine, Nergal privirea și-o feri.

Păcat! Fără vorbe am strigat; frate împotriva fratelui s-a întors! Sunt
oare Vremurile de Demult a se repeta destinate?

Enlil un secret al Vremurilor din Bătrâni le dezvăluia și Armele Te-
rorii în mâinile lor le încredința!

În teroare înveșmântate, cu strălucire acestea se dezlănțuie; și tot
ce-ating în morman de praf și pulbere prefac.

Căci e oprit ca frate împotriva fratelui să meargă, pământuri să-și
distrugă.

Călcată era acum juruința, în cioburi netrebuincioase ca sticla spartă.
Cei doi fii, de bucurie plini, cu pas grăbit de la Enlil ieșiră către arme
zorind.

Ceilalți zei în cetățile lor se întoarseră, niciunul propriul dezastru ne-
prevăzând.

Iată acum povestea Vremurilor de Demult și a Armelor Terorii.

Înaintea Vremurilor de Demult Începuturile erau; după Vremurile
de Demult Vremurile din Bătrâni veniră.

În Vremurile din Bătrâni zeii pe Pământ veniră și pe Pământeni îi
zămisliră.

În Vremurile de Demult, pe Pământ niciun zeu nu era, nici Pămân-
teni zămisliți încă nu erau.

În Vremurile de Demult, lăcașul zeilor pe-a lor planetă era; Nibiru se chema.

Măreață planetă, cu strălucire roșie, pe cerc în jurul Soarelui mergea.

O vreme, Nibiru de frig este cuprinsă; o vreme, pe-al său cerc, de Soare puternic e încinsă.

O atmosferă densă Nibiru învăluiește, de erupții de vulcani constant hrănită.

Atmosfera toate formele de viață le susține; iar fără ea pieirea-i sigură!

Când frig este, căldura pe planetă atmosfera o menține, înveliș cald mereu reînnoit.

Când cald este, ca un scut, de razele pârjolitoare ale soarelui, planeta protejează.

Între cald și frig, ploi adună și să cadă le lasă, lacuri și râuri să apară făcând.

O vegetație bogată atmosfera noastră hrănește și protejează; să germineze face toate formele de viață din ape și de pe pământ.

După eoni întregi și specia noastră a apărut, sămânța veșnică a propriei esențe perpetuând.

Mărindu-se la număr, strămoșii noștri în multe regiuni de pe Nibiru se răspândiră.

Unii pământul îl lucrau, alții ființe patrupede păstoreau.

Unii în munți trăiau, alții în văi casă-și clădeau.

Rivalități răbufniră, uzurpări loc avură; ciocniri se născură, bețele arme deveniră.

În triburi clanurile se-adunară și două mari popoare se-nfruntară.

Poporul de la nord și poporul de la sud pe arme fiecare puse mâna.

Orice în mână ținut putea să fie, o armă gata să împungă devenea; arme de trăsnet și lucire teroarea o sporiră.

Un război, îndelung și temut, planeta o cuprinse; frate contra frate armată aduna.

Moarte și distrugere și în nord, și în sud era.

Timp de mai multe înconjururi în jurul Soarelui dezolarea peste tot domni; viața abia de mai pâlpâia.

Apoi un pact se încheie; apoi negocieri de pace loc avură.
Fie ca popoarele să se unească, unul altuia solii își spuneau:
Fie să existe pe Nibiru un singur tron și-un singur rege peste toate
să domnească.
Fie ca un stăpânitor din nord ori din sud de cei mulți ales să fie, rege
suprem ales să fie.
Din nord de el va fi, sudul atunci soață să-i aleagă, egala lui întru
domnie și regină să îi fie.
De cei mulți din sud îl aleg, din nord atunci a lui soață să fie.
Ca bărbat și femeie să se însoțească și de același sânge să devină.
Fie ca primul lor născut urmaș să le fi; fie astfel ca o dinastie unită
ființă să ia, iar pe Nibiru unirea pentru totdeauna să se facă!
Între ruine, păcii bazele s-au pus. Nordul și sudul prin însoțire s-au
unit.
Tronul regal una a devenit, unei neîntrerupte linii de regi bazele pu-
nând.
După încheierea păcii, un războinic din nord, căpetenie destoinică,
drept prim rege se înscăună
Ales pe drept de cei mulți, porunca de unire îi ascultară.
Splendidă cetate de scaun își dură; Agade, însemnând Unire, numele
îi era.
Cu mână fermă ordinea pe pământurile sale restabili; legi și regula-
mente porunci.
În fiecare regiune câte un staroste numi; cu prima însărcinare de-a
reclădi și judecată de-a ține.
În analele regilor, despre el s-a consemnat: An pământurile a unit,
pacea pe Nibiru a restabilit.
O nouă cetate a clădit, jgheaburile a reparat, mâncare oamenilor a
asigurat; de bogățiile pământului s-a bucurat.
Ca soață o fecioară din sud i s-a ales; pentru înclinația ei spre iubire
și război cunoscută.
An.Tu titlul ei regal era; nume abil ales ce Stăpânitoarea Soață a lui
An însemna.
Ea lui An trei fii îi născu și nicio fiică. An.Ki primul născut era, cu
nume de Solida Temelie a lui An.